

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Jitky Denemarkové a soudců Mgr. Patricie Adamičkové a Mgr. Martina Řezníčka v právní věci žalobce: **Státní tiskárna cenin, s. p.**, IČO: 00001279, se sídlem Prha 1, Růžová 6, zast. JUDr. Pavlem Musilem, Ph.D., advokátem se sídlem Praha 1, Hellichova 458/1, proti žalovanému: **Rozhodčí soud při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky**, IČO: 48135313, se sídlem Praha 1, Dlouhá 13, zast. prof. JUDr. Miroslavem Bělinou, CSc., advokátem se sídlem Praha 8, Pobřežní 370/4, o peněžité plnění, k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 8. září 2010 č. j. 42 C 38/2010 - 62,

t a k t o :

I. Rozsudek soudu I. stupně se v zamítavém výroku (I.) o věci samé ohledně částky 496.500 Kč s příslušenstvím **p o t v r z u j e .**

II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému na nákladech řízení před obecnými soudy všech stupňů 133.260 Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta prof. JUDr. Miroslava Běliny, CSc.

O d ů v o d n ě n í

Rozsudkem ze dne 08.09.2010 soud I. stupně zamítl žalobu o zaplacení částky 500.000 Kč s úrokem z prodlení 9,25% ročně za dobu od 26.03.2009 do 30.06.2009

a od 01.07.2009 do zaplacení se zákonným úrokem blíže specifikovaným (I.), žalobci uložil povinnost zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení 57.840 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho právního zástupce žalovaného.

Žalobce se domáhal na žalovaném zaplacení částky 500.000 Kč, která měla představovat jednu polovinu poplatku uhrazeného v rozhodčím řízení zahájeném u stálého rozhodčího soudu a zastaveném poté, co vzal žalobce návrh na zahájení rozhodčího řízení zpět. Pravomoc žalovaného k rozhodování sporu vyplývala ze smlouvy na nákup personalizačních strojů uzavřené mezi žalobcem a společností CCS, Česká společnost pro platební karty, s. r. o., když řízení bylo zahájeno žalobou 10.07.2007, žalobce zaplatil poplatek za rozhodčí řízení 1.000.000 Kč, rozhodčí soud vyhověl návrhu na přerušování řízení, a poté nařídil první ústní jednání na 17.03.2008, na žádost obou stran doručené žalovanému 07.0.2008 rozhodčí senát odložil jednání na neurčito, poté jednání nařídil na 10.06.2008, dne 06.06.2008 rozhodčí soud na žádost obou stran sporu ústní jednání nařídil na 10.06.2008 odročil na neurčito, 28.07.2008 rozhodčí senát na základě zpětvzetí žaloby a návrhu žalobce na vrácení 50 % zaplaceného soudního poplatku doručeného rozhodčímu soudu 13.06.2008 usnesením rozhodčí řízení zastavil, zamítl návrh na vrácení 50 % zaplaceného soudního poplatku za rozhodčí řízení a rozhodl o nákladech řízení tak, že žádná ze stran nemá nárok na náhradu nákladů tohoto řízení. Žalobce tvrdil, že vzal žalobu zpět včas s ohledem na požadavek na vrácení poměrné části zaplaceného poplatku, k projednání věci rozhodčím soudem nedošlo, po zpětvzetí žaloby bylo řízení zastaveno.

Žalovaný vznesl námitku nedostatku pravomoci soudu k projednání věci, nesouhlasil s vrácením poměrné části poplatku za rozhodčí řízení s odkazem na ust. § 5 Pravidel o nákladech pro vnitrostátní spory - přílohy k Řádu rozhodčího soudu pro vnitrostátní spory, když zpětvzetí žaloby nebylo doručeno žalovanému nejpozději sedm dnů před datem nařízeného prvního ústního jednání. V tomto případě podle žalovaného vzal žalobce zpět žalobu později než sedm dnů před datem nařízeného prvního ústního jednání.

Soud I. stupně na základě nesporných tvrzení účastníků vyšel ze skutečnosti, že žalobce uzavřel se společností CCS, česká společnost pro platební karty, s. r. o., smlouvu na nákup blíže specifikovaných personalizačních strojů, ve smlouvě ze 14.06.2006 sjednaly strany rozhodčí doložku a tím založily pravomoc žalovaného k rozhodování sporu vyplývajících z této smlouvy a souvisejících smluv, tím se podrobily statutům a řádům vydaným v obchodním věstníku podle § 13 odst. 2 zák. č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a výkonu rozhodčích nálezů, akceptovaly tak i postup podle přílohy Řádu rozhodčího soudu při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky pro vnitrostátní spory, když částečné vrácení zaplaceného poplatku za rozhodčí řízení upravuje § 5 těchto Pravidel. Rozhodčí řízení bylo zahájeno žalobou z 10.07.2007, k návrhu obou stran bylo přerušeno až do prosince 2007, poté bylo nařízeno první jednání na den 17.03.2008, na žádost obou stran doručenou 07.03.2008 rozhodčí senát odročil jednání na neurčito, poté nařídil jednání na 10.06.2008. 06.06.2008. k žádosti obou stran odročil rozhodčí soud ústní jednání nařízené na den 10.06.2008 na neurčito, 13.06.2008 doručil žalobce rozhodčímu soudu zpětvzetí žaloby s návrhem na vrácení 50 % zaplaceného soudního poplatku, usnesením z 28.07.2008 rozhodčí senát rozhodčí řízení zastavil, zamítl návrh na vrácení 50 % zaplaceného poplatku a rozhodl o nákladech řízení mezi stranami. Po citaci ust. § 451 obč. zák. a § 5 Pravidel o nákladech rozhodčího řízení pro vnitrostátní spory soud I. stupně uzavřel, vycházejíce z gramatického výkladu předpisů, že ke zpětvzetí žaloby nedošlo dříve, než sedm dnů před prvním jednáním nařízeným ve věci, když je rozhodující prvé nařízené jednání, a nikoliv skutečně konané či další odročované nařízené jednání. Pokud žaloba byla

vzata zpět až 13.06.2008, tedy téměř po třech měsících po nařízeném prvním ústním jednání, nemá žalobce nárok na vrácení poměrné části zaplaceného poplatku, když znění předpisů neumožňuje extenzivní výklad. O nákladech řízení rozhodl podle § 142 odst. 1 o. s. ř. a procesně neúspěšnému žalobci uložil povinnost zaplatit v souladu s vyhl. č. 484/2000 Sb. k rukám právního zástupce žalovaného částku 57.840 Kč v obecné pariční lhůtě.

Proti rozsudku podal žalobce včasné a přípustné odvolání pro odvolací důvod uvedený v ust. § 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř. Soudu I. stupně vytýkal formalistický výklad ust. § 5 přílohy k Řádu rozhodčího soudu - pravidel o nákladech pro vnitrostátní spory, podrobně citoval podmínky pro vrácení poměrné části poplatku podle § 5 těchto Pravidel, a zdůraznil, že soud I. stupně opomenul výklad za použití ust. § 35 obč. zák. a § 266 obch. zák. Poukazoval i na to, že obě smluvní strany po zpětvzetí žaloby žalobcem v plném rozsahu před nařízením ústního jednání navrhly vrácení 50 % zaplaceného poplatku, projevíly tak shodnou vůli, soud však nerespektoval původní charakter rozhodčího sporu, smírné jednání stran sporu i zpětvzetí žaloby, a opomenul fakt, že nedošlo k projednání merita věci ze strany rozhodců, rovněž nevycházel z pravidel Mezinárodního rozhodčího soudu při mezinárodní obchodní komoře a z korektivu „dobrých mravů“ (rovněž nevycházel z rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 33 Cdo 2776/2008) a provedl zcela formalistický teleologický výklad. Nesouhlasil s posouzením soudu I. stupně a s výkladem pojmu „datum nařízeného prvního jednání“, postup rozhodčího soudu pokládal za nemravný, pokud tento inkasuje vysoký poplatek, aniž by došlo k aktivní rozhodovací činnosti rozhodců a odmítne formálně část poplatku vrátit (když účelem zaplaceného poplatku je úhrada účelně vynaložených nákladů spojených s rozhodčím řízením, v tomto případě rozhodčímu soudu vznikly minimální náklady nařízení, odročování jednání a zastavením po zpětvzetí žaloby). Analogicky poukázal i o pravidla o nákladech rozhodčího řízení Společnosti pro rozhodčí řízení, a. s., se sídlem Praha 2, kdy je běžnou praxí rozhodčích soudů vrácení rozhodčího poplatku, pokud nedojde k věcnému projednání rozhodčí žaloby. Navrhl proto změnu napadeného rozsudku.

Žalovaný ve vyjádření k odvolání žalobce namítl nedostatek pravomoci obecného soudu, a ačkoliv bylo meritorním rozhodnutím žalovanému vyhověno, nesouhlasil s právním hodnocením věci soudem I. stupně. Popíral, že by se žalovaný na úkor žalobce bezdůvodně obohatil. Poukazoval na to, že žalobce se nesprávně domáhal zvrácení výroku II. usnesení rozhodčího soudu ze dne 28.07.2008, kterým byl zamítnut návrh žalobce na vrácení 50 % zaplaceného poplatku za rozhodčí řízení, prakticky se domáhal přezkoumání rozhodnutí rozhodčího soudu, a nerespektoval svébytnost rozhodčího řízení. Pravomoc přezkoumávat správnost rozhodnutí rozhodčího soudu nemají podle žalovaného obecné soudy ani Ústavní soud (s výjimkou zákonného přezkumu rozhodčích nálezů podle § 31 a násl. zákona o rozhodčím řízení), nedostatek pravomoci měl soud I. stupně vést k zastavení řízení. V případě sporu o výklad ust. § 5 Pravidel se neuplatní výklad navržený žalobcem (výklad projevu vůle účastníků rozhodčího řízení) tak, jak navrhuje žalobce podle § 266 obch. zák., rovněž se neuplatní výklad podle § 3 obč. zák. (neboť nelze zkoumat soulad právní normy či její interpretace s dobrými mravy). Zdůraznil, že české právo nepřipouští výklad procesního předpisu českého stálého rozhodčího soudu pomocí zvyklostí u jiného rozhodčího soudu. Rovněž nelze poměřovat jednotlivé úkony učiněné rozhodci v průběhu rozhodčího řízení před zpětvzetím žaloby a adekvátnost „odměny“ za činnost rozhodčího soudu ve vztahu k zaplacenému soudnímu poplatku. Navrhl potvrzení napadeného rozsudku.

Odvolací soud rozhodl o přezkoumání napadeného rozsudku ze dne 08.09.2010 již předchozím rozsudkem ze dne 27.04.2011 č. j. 23 Co 76/2011 - 111, kdy zamítavý rozsudek soudu I. stupně co do částky 3.500 Kč s příslušenstvím potvrdil a změnil co do částky

496.500 Kč s úroky z prodlení tak, že žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci částku 496.500 Kč s 8,25% úrokem z prodlení ročně od 14.08.2009 s bližší specifikací úroků, rozhodl rovněž o nákladech řízení před soudy obou stupňů, následně usnesením ze dne 13.05.2011 č. j. 23 Co 76/2011 - 115 výši úroků blíže specifikoval a rozhodl o dalších nákladech řízení.

Odvolací soud ve svém rozhodnutí vycházel z hlediska spravedlnosti soudního rozhodnutí, vycházejíce z analogického použití ustanovení o vrácení poměrné části soudního poplatku, tj. ze zák. č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, když nepochybně smyslem rozhodčího řízení (které je snazší a rychlejší oproti soudnímu řízení) není postih účastníka, je preferováno smírné vyřešení věci. V tomto případě rovněž došlo k zastavení rozhodčího řízení a účastník-žalobce legitimně očekával vrácení poměrné části zaplaceného poplatku podle § 5 odst. 1 Pravidel. Podle závěru odvolacího soudu vyjádřeného ve shora uvedeném rozhodnutí má žalovaný nárok na polovinu minimálního poplatku, což činí částku 3.500 Kč, proto zamítavý rozsudek v tomto rozsahu potvrdil a změnil v části týkající se částky 496.500 Kč s přísl., když vycházel z časových souvislostí rozhodčího řízení, a uzavřel, že žalobce legitimně očekával vrácení poměrné části poplatku zaplaceného v rozhodčím řízení, které bylo zastaveno po zpětvzetí žaloby.

Na základě včasného a přípustného dovolání žalovaného Nejvyšší soud ČR rozsudkem z 23.05.2013 č. j. 23 Cdo 3101/2011 - 152 zrušil rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 23 Co 76/2011 - 111 ve znění doplňujícího usnesení č. j. 23 Co 76/2011 - 115 s výjimkou části výroku pod bodem I. (tj. co do částky 3.500 Kč s úrokem z prodlení blíže specifikovaným), dále zrušil rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 08.09.2010 č. j. 42 C 38/2010 - 62 s výjimkou části výroku pod bodem I., ve kterém byla žaloba zamítnuta v rozsahu částky 3.500 Kč s úrokem z prodlení blíže specifikovaným, a v rozsahu úroků z prodlení z částky 496.500 Kč s příslušenstvím, řízení v tomto rozsahu zastavil s odůvodněním, že věc nenáleží do pravomoci soudů.

Na základě ústavní stížnosti žalobce Ústavní soud nálezem ze dne 03.07.2014 sp. zn. III. ÚS 2407/13 zrušil rozsudek Nejvyššího soudu s odůvodněním, že tímto rozsudkem bylo porušeno základní právo žalobce domáhat se stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a ve spojení s tím jeho základní právo na ochranu majetku podle čl. 11 Listiny; postupem Nejvyššího soudu byl podle závěrů Ústavního soudu ČR současně porušen čl. IV Ústavy ČR ukládající soudu povinnost chránit základní práva a svobody; Ústavní soud poukázal i na svůj předchozí nález sp. zn. I. ÚS 1794/10 ve věci možnosti přezkumu rozhodnutí stálého rozhodčího soudu. Ústavní soud shledal protiústavním závěr, že ze soudního přezkumu jsou vyloučena rozhodnutí rozhodčího soudu nemající formu rozhodčího nálezu, uzavřel, že výklad použitý předchozími obecnými soudy stavil stěžovatele (žalobce) do nerovného postavení vůči těm, ve vztahu ke kterým je rozhodováno rozhodčím nálezem; Ústavní soud tak připustil omezený soudní přezkum v uvedeném případě, který výrazným způsobem zasahuje do majetkové sféry stěžovatele (když se nejednalo o spor účastníků rozhodčího řízení, ale o spor mezi žalobcem a rozhodčím soudem v otázce navrácení části rozhodčího poplatku, když rozhodčí soud není schopen v této situaci splnit garanci vlastní nestrannosti v objektivním či subjektivním smyslu).

Vázán právním závěrem Ústavního soudu ČR následně Nejvyšší soud ČR rozsudkem č. j. 23 Cdo 2847/2014 - 178 zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27.04.2011 č. j. 23 Co 76/2011 - 111 ve znění doplňujícího usnesení ze dne 13.05.2011 č. j. 23 Co 76/2011

- 115 s výjimkou části výroku pod bodem I., ve které byl potvrzen rozsudek soudu I. stupně, a věc vrátil v tomto rozsahu Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení s poukazem na nesprávné právní posouzení věci odvolacím soudem při výkladu § 5 Pravidel o nákladech pro vnitrostátní spory (příloha k Řádu rozhodčího soudu pro vnitrostátní spory), kdy nesprávně byl analogicky aplikován zák. č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších změn a doplňků, ačkoliv přímá aplikace zákona o soudních poplatcích není možná. Zákon o rozhodčím řízení podle ust. § 30 připouští přiměřené použití ustanovení občanského soudního řádu na řízení před rozhodci, nikoli však použití zákona o soudních poplatcích (nepřipadala proto v úvahu aplikace ust. § 10 odst. 3 zákona o soudních poplatcích o vrácení poměrné části soudního poplatku ve vztahu k rozhodčímu řízení). Zákon o soudních poplatcích se vztahuje pouze na soudní poplatky vybírané za řízení před soudy České republiky z úkonů uvedených v sazebníku poplatků či za jednotlivé úkony prováděné soudy či správou soudů, zatímco poplatky vybírané za řízení před Rozhodčím soudem při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky, tedy za řízení před jedním ze stálých rozhodčích soudů v České republice zahájená před 01.07.2012 (jak tomu bylo v daném případě) musí vycházet z ust. § 13 odst. 2 zákona o rozhodčím řízení a Řádu uvedeného rozhodčího soudu včetně přílohy stanovící pravidla pro vnitrostátní spory. Pokud strany uzavřely rozhodčí doložku, projevíly vůli řídit se řádem uvedeného rozhodčího soudu, stejně tak přistoupily na pravidla o nákladech pro vnitrostátní spory, když je nutné vycházet ze specifiky rozhodčího řízení, s uvedenými dokumenty rozhodčího řízení měli účastníci řízení možnost se seznámit. S odkazem na nesprávnou interpretaci ust. § 5 Pravidel pro vnitrostátní spory napadený rozsudek odvolacího soudu ve spojení s doplňujícím usnesením (s výjimkou potvrzujícího výroku pod bodem I. co do částky 3.500 Kč s příslušenstvím) zrušil a vrátil věc soudu I. stupně, když v předchozím postupu odvolacího soudu neshledal vady týkající se dokazování, které by měly za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

Po rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 28.07.2016 se žalobce opětovně vyjádřil k věci tak, že navrhl změnu napadeného rozsudku a vyhovění žalobě s odkazem na svoji předchozí interpretaci ust. § 5 přílohy k řádu rozhodčího soudu - pravidel o nákladech pro vnitrostátní spory. Za využití logického, teologického i gramatického výkladu opětovně dospěl k závěru, že lze vyjít při vrácení poplatku zaplaceného v rozhodčím řízení s úpravou provedené zákonem o soudních poplatcích, a to za využití ust. § 35 obč. zák. a § 266 obch. zák., příp. i z rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 33 Cdo 2776/2008 ve vztahu k aplikaci ustanovení o dobrých mravech. Podle žalobce je se zřetelem k ust. § 3030 o. z. nutné vyjít i z ust. § 2 a § 10 o. z. ve znění účinném od 01.01.2014, kdy každé ustanovení soukromého práva je třeba vykládat ve shodě s Listinou základních práv a svobod a ústavním pořádkem, rovněž s obecnými zásady, na nichž spočívá občanský zákoník, i vzhledem k trvalým hodnotám, které se zákonem chrání, příp. posoudit uvedený případ podle obsahu a účelu posuzovanému právnímu případu nejbližšího (nelze-li právní případ rozhodnout na základě výslovného ustanovení).

Žalovaný e vyjádřil opětovně po vydání zrušovacího rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, poukázal na své předchozí procesní stanovisko, navrhl napadený rozsudek potvrdit jako věcně správný s odkazem na rekapitulaci časového průběhu rozhodčího řízení, kdy žalobce vzal žalobu v rozhodčím řízení zpět později než sedm dnů před datem nařízeného prvního ústního jednání, a nebyly proto splněny podmínky podle § 5 uvedených Pravidel k vrácení poměrné části poplatku.

Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek včetně předcházejícího řízení podle § 212 a § 212a o. s. ř., a to nyní pouze co do částky 496.500 Kč s příslušenstvím, a poté dospěl k závěru, že odvolání žalobce není opodstatněné.

Předmětem odvolacího přezkumu v této fázi odvolacího řízení již nebyla částka 3.500 Kč s příslušenstvím, ohledně které již bylo rozhodnuto předchozím rozsudkem Městského soudu v Praze z 27.04.2011 č. j. 23 Co 76/2011 - 111, kterým byl potvrzen předchozí zamítavý rozsudek soudu I. stupně ze dne 08.09.2010 č. j. 42 C 38/2010 - 62 (ohledně částky 3.500 Kč s příslušenstvím).

Pokud se žalobce domáhá vrácení poměrné části poplatku zaplaceného v rozhodčím řízení, vyjádřil svůj předchozí právní názor odvolací soud v rozhodnutí 23 Co 76/2011 - 111, toto rozhodnutí však bylo následně v důsledku závazného právního názoru Ústavního soudu ČR vyjádřeného v jeho nálezu sp. zn. III. ÚS 2407/13 rozsudkem Nejvyššího soudu ČR z 28.07.2016 č. j. 23 Cdo 2847/2014 - 178 zrušeno (s výjimkou části potvrzujícího rozsudku odvolacího soudu ohledně zamítnutí částky 3.500 Kč s příslušenstvím).

Po rozhodnutí Ústavního soudu ČR je evidentní, že byla ve věci dána pravomoc soudu k projednání a rozhodnutí dané věci. Pro odvolací soud i v této věci se zřetelem k ust. § 243g odst. 1 ve spojení s ust. § 226 odst. 1 o. s. ř. je závazný právní závěr dovolacího soudu vyjádřený v jeho rozsudku 23 Cdo 2847/2014. Z odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu je tak zřejmé, že nesouhlasil s předchozím právním názorem odvolacího soudu vyjádřeného v rozsudku 23 Co 76/2011, výslovně uvedl, že není použitelná úprava vyplývající ze zák. č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších změn a doplňků, pro účely rozhodování o poplatcích zaplacených v rozhodčím řízení, když účastníci rozhodčího řízení výslovně akceptovali úpravu vyplývající ze zákona o rozhodčím řízení, Řádu uvedeného rozhodčího soudu a i pravidel o nákladech pro vnitrostátní spory. Dříve provedený teleologický a logický výklad odvolacím soudem ve vztahu ke smyslu a účelu rozhodčího řízení a rovnosti procesních stran (na základě kterého odvolací soud rozhodl o změně předchozího zamítavého prvostupňového rozsudku a uložení povinnosti žalovanému zaplatit žalobci 496.500 Kč s příslušenstvím blíže specifikovaným) byl podle závěrů dovolacího soudu nesprávný a nerespektoval specifika rozhodčího řízení (když se účastníci rozhodčí smlouvy vzdali možnosti řešit případné budoucí spory cestou obecného soudnictví a zvolili si možnost nechat případný spor posoudit rozhodčím soudem právě s ohledem na specifika řízení před tímto orgánem a na jeho odlišnosti oproti občanskému soudnímu řízení a přitom si jiná pravidla platná pro rozhodčí řízení, neujednali. I dodatečný výklad provedený žalobcem v jeho vyjádření vypracovaném po vydání zrušovacího rozsudku Nejvyššího soudu ČR nemůže obstát, a to ani s poukazem na ust. § 3030, § 2 a § 10 o. z. ve znění účinném od 01.01.2014, když tato výkladová pravidla lze použít ve vztahu k výkladu právního úkonu účastníka, v daném případě se však jedná o interpretaci a aplikaci výslovného ustanovení Pravidel o nákladech pro vnitrostátní spory - přílohy k Řádu rozhodčího soudu pro vnitrostátní spory, když z důvodů shora uvedených účastníci rozhodčího vztahu akceptovali jurisdikci rozhodčího soudu. Z obdobných důvodů se neuplatní ani navrhovaná výkladová pravidla § 35 obč. zák. či obchodního zákoníku (§ 266) ve znění účinném do 31.12.2013. Stejně tak ve věci není relevantní názor účastníků rozhodčí smlouvy a jejich vůle směřující k tomu, aby žalobci po zpětvzetí žaloby v rozhodčím řízení byla vrácena poměrná část poplatku, když účastníci rozhodčí smlouvy vztah vyřešili mimo rámec rozhodnutí rozhodčího soudu, s ohledem na smírné řešení tak žalobce vzal rozhodčí žalobu zpět. V daném případě není ani relevantní odvolací námitka žalobce, že je nutné vycházet z výkladových pravidel jiných právních subjektů (osobností), tj. jiných než stálých rozhodčích

soudů, postup těchto subjektů není relevantní v této věci, prostor pro užití analogie tak, jak navrhuje odvolatel, stejně tak ani s ohledem na závazný právní názor dovolacího soudu, není dán, stejně tak ani pro aplikaci mezinárodních zvyklostí v rozhodčím řízení.

Odkaz odvolatele na jím zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR v daném případě nejsou případné; odvolací soud proto vycházel ze závazného právního názoru dovolacího soudu a ze skutkové i právní argumentace soudu I. stupně, kdy lze pro stručnost odkázat na časový průběh rozhodčího řízení zjištěný soudem I. stupně uzavřít, že žaloba nebyla vzata zpět nejpozději sedm dnů před datem nařízeného prvního ústního jednání ve věci; podmínky pro vrácení poměrné části rozhodčího poplatku tak nenastaly. S ohledem na správnost právního posouzení věci soudem I. stupně byl rozsudek podle § 219 o. s. ř. co do zamítnutí částky 496.500 Kč s příslušenstvím potvrzen.

S ohledem na dosavadní průběh řízení a rozhodování soudu I. stupně, opakované rozhodování soudu odvolacího (dvě odvolací řízení) a opakované rozhodování dovolacího soudu (dvě dovolací řízení) rozhodl soud o nákladech řízení před obecnými soudy všech stupňů tak, že procesně neúspěšný žalobce je povinen zaplatit se zřetelem k ust. § 142 odst. 1 a § 211 o. s. ř. procesně úspěšnému žalovanému na nákladech řízení před soudy všech stupňů celkem částku 133.260 Kč. Žalovaný byl v řízení zastoupen advokátem, náleží mu proto za účelně vynaložené náklady dosavadního řízení odměna advokáta za 10 úkonů právní pomoci po 10.300 Kč za jeden úkon (převzetí zastoupení, vyjádření k žalobě z 29.04.2010, účast advokáta na jednání 08.04.2010, vyjádření k odvolání, účast při odvolacích jednáních 06.04.2011 a 27.04.2011, podání dovolání, podání vyjádření po ústavní stížnosti, vyjádření žalovaného po vydání zrušovacího rozsudku Nejvyššího soudu a účast při odvolacím jednání 02.11.2016), tj. při 10ti úkonech právní pomoci celkem 103.000 Kč, po připočtení 10ti paušálních náhrad hotových výdajů po 300 Kč, tj. po připočtení částky 3.000 Kč celkem 106.005 Kč, po připočtení 21% DPH z této částky ve výši 22.260 Kč, tj. po součtu 128.260 Kč a po připočtení soudního poplatku za dovolání 5.000 Kč, tj. celkem 133.260 Kč, když k datu rozhodování odvolacího soudu bylo nutné vycházet z vyhl. č. 177/1996 Sb.

P o u č e n í : Za podmínek uvedených v ust. § 237 a násl. o. s. ř. **I z e** proti tomuto rozsudku podat dovolání, a to do dvou měsíců od doručení rozsudku odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně.

V Praze dne 2. listopadu 2016

JUDr. Jitka Denemarková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
N.B.